

[J. P. Nielsen.]

talelser, det ærede Medlem Hr. Schmidt fremkom med, særlig første Gang han havde Ordet, at han heller ikke er Tilhænger af 4. Oktober-Loven, ifølge hvilken Staten skal have den egentlige Ejendomsret til Jorden, thi det ærede Medlem sagde i Slutningen af den Tale, han holdt forleden Dag, følgende — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere et Par Linier —:

„Jeg siger ikke hermed, at Staten ikke skulde tage den Opgave op, men idet Staten gør det, kan den jo være Formidler, behøver ikke at være den, der sidder inde med Ejendomsretten som nu. For det vil i Længden vise sig som en absolut rigtig Grundsætning, at de højeste Præstationer paa alle Omraader, ogsaa paa Landbrugsområdet, kan man kun vente af en fri Mand, der arbejder paa fri Jord.“

Ja, det er jo akkurat de samme daarlige Synspunkter, som er kommet frem fra dansk Side, det er det hellige Ejendomsretsprincip, der ikke maa røres ved. Nu vil jeg straks bekende, at det kan vi fra Socialdemokratiets Side ikke gaa ind paa, vi kan heller ikke gaa ind paa den store heroiske nationale Kamp, som vilde følge deraf. Saa vidt jeg forstaar, er man i „Landeværnet“ i Færd med at danne en Fond, der i Tilfælde af, at der gennemføres privat Ejendomsret, kunde købe Jord op til dem, der er af samme nationale Sindelag som de Folk, der staar bagved Landeværnet, og jeg er jo heller ikke i Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Schmidt for sit Vedkommende, hvis der bliver Tale om fri Ejendom, ogsaa har sin Fond i Orden, saaledes at det blev muligt for ham at skaffe sine Folk i Besiddelse af Jord. Men den store Del af dem, der vil Fred indenfor den sønderjydske Hjemstavn, er netop dem, vi vil holde paa, det er dem, vi regner for Hjemstavns Børn, det er Smaakaarsfolkene dernede, det er dem, vi skal have en Lovgivning for, saaledes at de kan komme i Besiddelse af Jorden.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Schmidt en hel Del, der brød Staven over den nationale Kamp, og dertil vil jeg sige: Ja vel, saa vidt det staar til Socialdemokratiet, og vi faar Administrationen af disse Love sammen med det Parti, vi er i Alliance med, skal den sønderjydske Befolkning som Helhed uden Hensyn til, om den er dansksindet eller tysksindet, have Adgang til at komme i Besiddelse af denne Jord. Derom er der ingen Tvivl.

Det er for ganske nylig fra anden Side

blevet nævnt, at der skulde være begaaet Fejl; der er nævnt overfor os 4 Tilfælde, hvor man skulde have vist Folk tilbage, saa at de ikke kunde faa Jord i Sønderjylland. Jeg vil gerne have Besked om disse 4 Tilfælde, for det er ganske givet, at vi Socialdemokrater først og fremmest staar paa det Standpunkt, at der skal ikke skabes Stifbørn i Sønderjylland paa det økonomiske Omraade, der skal ikke finde nogen Forfølgelse Sted; det maa være enhver Mands frie Sag, hvilke Anskuelser han har, og om han nærer Kærlighed til den ene eller anden nationale Kultur, som lever dernede.

Men jeg vil saa samtidig sige til det ærede Medlem Hr. Schmidt, at man har jo selv fra tysk Side begyndt paa Jordkampen i Sønderjylland. Naar vi fik den danske Organisation, der hedder „Landeværnet“, skyldes det, at man fra tysk Side først fik en Organisation, der hed „Vogelgesang“. Det gaar jo saadan her i Livet, at som man raaber i Skoven, faar man Svar; derfor maa man jo ogsaa være lidt forsigtig fra den Side med at rejse Kamp mod anderledes tænkende, mod den anden Nationalitet. Vi fra vor Side har i den sidste Tid indenfor Arbejderklassen haft Følelsen af, at man fra tysk Side i overordentlig Grad baade har rige Midler og anvender disse Midler for at skabe, om jeg saa maa sige, Splittelse i vore Rækker, uden at man fra tysk Side kan sige, at vi nogen Sinde har ønsket at rejse Kamp mod den tyske Nation i sin Helhed eller mod det nationale Mindretal, der befinder sig indenfor vore Grænser. Vi ønsker en Ting, nemlig at de to Nationaliteter, der lever indenfor vor Landsdel dernede, kan leve i Fred og Forstaaelse med hinanden, for det er en Betingelse for, at de to Folk, der lever op ad hinanden, ogsaa kan leve i Venskab og Forstaaelse med hinanden.

Jeg tror derfor ogsaa, at begge Parter skulde høre op med at fortælle, at vi skal holde paa Ejendomsretten som eneste Garanti for, at Tyskerne ikke tager os; det er jo det Standpunkt, det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen repræsenterer. Jeg tror, det vilde bidrage mere til Forstaaelse, hvis man undlod ved enhver given Lejlighed at køre op med den nationale Kamp, men lod Forholdene udvikle sig i Henhold til de Love, som har staaet deres Prøve her oppe i det gamle Land, længe inden Sønderjylland kom til Danmark, og lod Udviklingen ifølge disse Love fortsætte dernede, saa de ogsaa kom til at have